

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 112/22
22.9.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић председника већа, Весне Карацић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа у парници тужиоца Организације произвођача фонограма Србије, О.Ф.П.С. из Београда, ул. Дечанска бр. 14, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул.Теодора Драјзера бр.34, против туженог АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Јелена Савић Николић, адвокат из Ниша, ул.Хајдук Вељкова бр.9, локал 2, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 251/21 од 13.4.2022. године, у седници већа одржаној дана 22.9.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 251/21 од 13.4.2022. године, у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Изреком побијане пресуде Вишег суда у Београду П4 251/21 од 13.4.2022. године у ставу првом одређено је да остаје на снази решење о извршењу Основног суда у Нишу Иив.бр. 723/20 од 28.9.2020. године, којим је обавезан извршни дужник, АА, власник брисане предузетничке радње АА предузетник,

радња за обављање угоститељских делатности ... да тужиоцу Организацији произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С. исплати износе од по 15.930,00 динара, по рачунима R-1048/12 и R-7992/12, оба са законском затезном каматом почев од 24.11.2015. године, па до исплате, као и у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка у износу од 7.058,00 динара. Ставом другим изреке укинута је решење о извршењу Основног суда у Нишу Иив.бр. 723/20 од 28.9.2020. године у делу којим је обавезан тужени АА да тужиоцу Организацији произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С. плати законску затезну камату на износ од 15.930,00 динара по рачуну R-1048, почев од 1.2.2012. године, па до 23.11.2015. године, као и да му плати законску затезну камату на износ од 15.930,00 динара по рачуну R-7992, почев од 9.6.2012. године, па до 23.11.2015. године и у том делу одбијен тужбени захтев, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 40.974,00 динара.

Против одлуке садржане у ставу првом и трећем ове пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је из свих законских разлога.

Тужилац је дао одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба туженог није основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одедаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 тога члана, на коју се жалбом туженог неосновано указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као извршни поверилац, против овде туженог, као извршног дужника, поднео предлог за извршења на основу веродостојне исправе - рачуна R-1048/12 од 24.1.2012. године и рачуна R-7992 од 1.6.2012.године оба на износ од по 15.930,00 динара, издатих по основу јавног саопштавања фонограма и на њима забележених интерпретација. Решењем Основног суда у Нишу Иив 723/20 од 28.9.2020. године усвојен је предлог за извршење извршног повериоца, против ког решења је извршни дужник благовремено поднео приговор и истакао приговор застарелости потраживања. Одлучујући по приговору извршног дужника Основни суд у Нишу је решењем Ипв(Ив).бр. 283/20 од 13.11.2020. године усвојио приговор извршног дужника и одредио да се поступак наставља као парнични поступак поводом приговора против платног налога. Како је од стране контролора тужиоца, као

колективне организације произвођача фонограма, основане за колективно остваривање ауторских и сродних права, у пословном објекту сада брисане предузетничке радње, чији је тужени власник, дана 5.11.2011.године и 9.5.2012.године извршена је контрола и евидентирање јавног саопштавања фонограма и на њима забележене интерпретације, директно и индиректно са компјутера, што је констатовано и на записницима бр.108961 (који није остављен, јер се одговорно лице није налазило у објекту, већ само радница ББ, у чијем је присуству записник сачињен) и бр.107129 (који је остављен у објекту) о извршеној контроли, у којима је наведено да се контрола врши у пословном простору, површине 25м², са седиштем у ..., ул. ... бр. ... Тужилац издао рачун R-1048/12 од 24.1.2012.године и рачун R-7992/12 од 1.6.2012.године, којим је туженом обрачунао накнаду за јавно саопштавање фонограма за календарску 2011.годину и 2012.годину, по тарифној класи 2 тар.бр.1 и тар.бр.(9)-без пријаве 1 у износу од по 15.930,00 динара, са урачунатим ПДВ-ом, са роком уплате од 7 дана од дана издавања рачуна. Тужени није измирио наведена дуговања у остављеном року, а из стања у списима је утврђено да је мајка туженог, као одрасли члан домаћинства, примила рачуне и опомену пред покретање судског поступка дана 16.11.2015.године.

Првостепени суд је ценио приговор застарелости потраживања, истакнут од стране туженог, па је нашао да је исти неоснован, с обзиром да се годишња накнада, коју тужилац наплаћује, не може сматрати повременим потраживањем имајући у виду да се накнада за коришћење фонограма плаћа за календарску годину у којој је утврђено је одређено лице неовлашћено јавно саопштило фонограме, те да се накнада за овакво јавно саопштавање наплаћује у јединственом износу за сваку календарску годину засебно и такво потраживање не може се сматрати повременим у смислу чл. 372 300 већ се примењује општи рок прописан чл. 371 истог закона од 10 година. Како је тужени физичко лице, које је основало самосталну радњу ради обављања наведене делатности, то произилази да се у конкретном случају не ради о потраживању између правних лица, већ се на застарелост предметног потраживања има применити општи рок застарелости из чл. 371 Закона о облигационим односима, а тужба у овој правној ствари је поднета дана 29.9.2020.године за потраживања настала у 2011.години и 2012.години.

Имајући у виду напред изнето, одлучујући о основаности и висини тужбеног захтева, првостепени суд је утврдио да је исти делимично основан, па је применом Тарифе накнада коју од корисника наплаћује О.Ф.П.С („Сл. гласник РС", бр. 94/2009 и 30/2011), члана 152 став 1, 156 став 5, 127 и 177 Закона о ауторским и сродним правима („Сл. гласник РС", бр. 104/2009, 99/2011, 119/2012, 29/2016) и члана 277, 324 став 1 и 371 Закона о облигационим односима одлучио као у ставу првом и другом изреке побијане пресуде и одлучио о трошковима поступка као у ставу трећем изреке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је одржао на снази решење о извршењу Основног суда у Нишу Иив.бр. 723/20 од 28.9.2020. године у делу којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износе од по 15.930,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.11.2015. године па до исплате, као и у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка у износу од 7.058,00 динара и правилно је тај суд на спорни однос парничних странака применио материјално право и то наведене одредбе Тарифе накнада коју од корисника наплаћује О.Ф.П.С („Сл. гласник РС", бр. 94/2009 и 30/2011), Закона о ауторским и сродним правима („Сл. гласник РС", бр. 104/2009, 99/2011, 119/2012, 29/2016) и Закона о облигационим односима, када је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Наиме, правилно је првостепени суд нашао да је тужени у обавези на исплату ове накнаде тужиоцу, сходно овлашћењима истог у смислу одредби Закона о ауторском и сродним правима насталим у време када је тужени био регистрован као власник наведене угоститељске радње, чијим брисањем из регистра не престаје одговорност имовином предузетника за обавезе настале пре брисања из Регистра - у конкретном случају за обавезу плаћања накнаде за јавно саопштавање фонограма у објекту туженог пре него што је радња истог брисана из регистра. Како је ова обавеза настала док је тужени био активан предузетник, рачуни су у складу са тим издати на име предузетничке радње. Након губитка својства предузетника у складу са чл. 92 ст. 3 Закона о привредним друштвима физичко лице остаје одговорно целокупном својом имовином за све обавезе настале у вези са обављањем делатности до тренутка брисања из регистра, те је у конкретном случају овде тужени, као физичко лице, одговоран целокупном својом имовином за обавезе предметне предузетничке радње. Осим тога, правилан је и закључак првостепеног суда који се односи на обавезу туженог да тужиоцу накнади трошкове извршења, сходно одредби чл. 34 Закона о извршењу и обезбеђењу, којом је прописано да трошкове поступка у вези са одређивањем и спровођењем извршења сноси извршни дужник, а тужиоцу припада право на наплату истих.

С тога се неосновано жалбом туженог оспорава правилност одлучивања првостепеног суда, посебно правилност примене материјалног права и то одредбе чл.277 и 324 Закона о облигационим односима, јер му на законом прописан начин није достављено обавештење, односно опомена, већ је иста достављена његовој мајци, при чему није утврђено да ли они живе у истом домаћинству, имајући у виду да је та обавеза била на туженом, сходно правилима о терету доказивања, при чему се достава писмена одраслом члану домаћинства сматра уредном у смислу чл.140 ст.1 ЗПП, а у конкретном случају се не ради о писмену које се мора уручити лично странци. Супротно наводима жалбе туженог, правилан је закључак првостепеног суда да се накнада за коришћење

фонограма плаћа за календарску годину у којој је утврђено да је одређено лице неовлашћено користило фонограме и наплаћује у јединственом износу за сваку другу годину коришћења засебно, због чега се она не може сматрати повременим потраживањем у смислу члана 372 Закона о облигационим односима, па се тим, као ни осталим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, нити су од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, донета сходно одредби чл.153 и 154 ЗПП, а супротно жалбеним наводима туженог, правилно је првостепени суд тужиоцу досудио нужне и неопходне трошкове, који су за истог настали током трајања овога спора.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе чл.390 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход овог спора, Апелациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као и захтев тужиоца, имајући у виду да трошкови одговора на жалбу не спадају у нужне и неопходне трошкове, па је у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић